

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 148/03-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. júla 2003 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. Z. P., bytom N. Z., zastúpenej komerčným právnikom JUDr. I. K., so sídlom N., vo veci porušenia jej základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s právom upraveným v čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky uznesením Okresného súdu v Nových Zámkoch č. k. 10 Er 1204/99 50 z 20. decembra 2001 a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 6 Co 44/02-67 z 29. novembra 2002, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. Z. P. o d m i e t a ako podanú zjavne neoprávnenou osobou.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. apríla 2003 doručená sťažnosť MUDr. Z. P., bytom N. Z., (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej komerčným právnikom JUDr. I. K., so sídlom N., vo veci porušenia jej práva upraveného v čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Okresného súdu v Nových Zámkoch (ďalej len „okresný súd“) č. k. 10 Er 1204/99-50 z

20. decembra 2001 a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Co 44/02-67 z 29. novembra 2002.

Namietaným uznesením okresného súdu bola za účasti sťažovateľky uložená jej manželovi Ing. M. P., CSc., poriadková pokuta vo výške 5 000,- Sk podľa § 254 a § 53 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu hrubého sťaženia priebehu exekučného konania, v rámci ktorého, napriek upovedomeniu, neprístupnil znalcovi nehnuteľnosť za účelom jej ocenenia.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu odvolanie, v ktorom navrhla zrušenie tohto uznesenia, argumentujúc tým, že nemôže byť účastníčkou tohto exekučného konania, keďže v ňom nejde o veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, a že bezpodielové spoluvlastníctvo manželov neexistuje.

Krajský súd odvolaniu nevyhovel a namietaným uznesením uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení krajský súd okrem iného poukázal na skutočnosť, že vlastnícke právo sa nadobúda až vkladom do katastra nehnuteľností, pričom manžel sťažovateľky v konaní nepredložil dôkaz o takom vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, z ktorého by vyplývalo, že vlastníctvo k nehnuteľnosti prešlo do výlučného vlastníctva sťažovateľky.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukazuje na to, že rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 6/99 z 9. februára 1999 (ktorý nadobudol právoplatnosť 10. marca 2002) bolo zrušené bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, a preto nemôže byť účastníčkou konania pred okresným súdom a krajským súdom, v ktorom bola jej manželovi uložená poriadková pokuta. Sťažovateľka pritom argumentuje § 37 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je manžel povinným účastníkom konania len vtedy, ak sú exekúciou postihnuté veci v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov.

Porušenie svojho práva vidí sťažovateľka v tom, že uznesenia okresného súdu a krajského súdu sú účinné aj voči nej, v dôsledku čoho je spolu s povinným zaviazaná

spoločne a nerozdielne bez zákonného dôvodu, čo je podľa jej názoru v rozpore s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy, podľa ktorého povinnosti možno ukladať len v medziach zákona.

Na základe výzvy ústavného súdu podaním doručeným ústavnému súdu 19. mája 2003 sťažovateľka splnomocnila svojím zastupovaním pred ústavným súdom komerčného právnika JUDr. I. K., so sídlom N., a zároveň rozšírila svoju sťažnosť aj o namietanie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Porušenie týchto práv vidí v tom, že rozhodnutia všeobecného súdu boli vydané v rozpore s § 37 ods. 2 Exekučného poriadku.

Sťažovateľka po doplnení svojej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd vo veci jej sťažnosti vydal nasledovné rozhodnutie:

„Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesením Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99-50 zo dňa 20. 12. 2001 bolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 10 Er 1204/99-67 (6 Co 44/02-67) zo dňa 29. 11. 2002 v časti výroku „za účasti MUDr. Z. P., bytom N. Z., “ zrušuje.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Okresného súdu Nové Zámky č. k. 10 Er 1204/99 – 50 zo dňa 20. 12. 2001 v časti výroku „za účasti MUDr. Z. P., N. Z.“ zrušuje.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 100.000, - Sk. “.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý podala zjavne neoprávnená osoba. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľka namieta porušenie označených základných práv v súvislosti s uložením poriadkovej pokuty jej manželovi v rámci už nariadeného a prebiehajúceho exekučného konania (t. j. rozhodnutiami okresného súdu a krajského súdu), pričom však porušenie označených základných práv v samotnom exekučnom konaní nenamieta. Namieta však porušenie svojich základných práv v konaní o uložení poriadkovej pokuty jej manželovi. K uloženiu poriadkovej pokuty došlo (ako vyplýva z odôvodnenia uznesenia krajského súdu) z toho dôvodu, že manžel sťažovateľky svojím konaním hrubo sťažuje (sťažoval) priebeh exekučného konania. To boli aj hlavné argumenty krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia (nakoniec manžel sťažovateľky a ani samotná sťažovateľka tieto argumenty vo svojom odvolaní a ani v sťažnosti nevyvrátili).

Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že fyzická osoba môže uplatňovať ochranu na ústavnom súde jedine v záujme ochrany svojich základných práv (II. ÚS 4/96) s výnimkou, keď ide o prípady, keď fyzická osoba má zákonného zástupcu.

Podľa názoru ústavného súdu nemožno preto dospieť k záveru, že namietané uznesenia krajského súdu a okresného súdu možno spájať s porušením základných práv sťažovateľky upravených v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru tak, ako sa toho dožaduje, pretože išlo o konanie o uloženie poriadkovej pokuty inej fyzickej osobe, ako je sťažovateľka, a preto rozhodnutiami, ktoré sú výsledkom tohto konania, k porušeniu jej základných práv ani nemohlo dôjsť. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky ako podanú neoprávnenou osobou.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 20/00) sa nemožno úspešne domáhať samostatnej ochrany práva upraveného v čl. 13 ods. 1 ústavy, ako to vyplýva z jeho systémového zaradenia pod všeobecné ustanovenia prvého oddielu druhej hlavy ústavy pre jeho všeobecnosť, ale len v spojitosti s ďalšími základnými právami a slobodami upravenými v druhom až siedmom oddieli druhej hlavy ústavy. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že nebolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ani právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nemohlo dôjsť namietaným uznesením krajského súdu ani k porušeniu čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky už neexistoval právny dôvod, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. júla 2003